

DEN LEGENDARISKE COLE OAKES DÖDAD I REVOLVERSTRID

Roscoe Armstrong är idag Williamsburgs hjälte, trots att han helt avstått från att kommentera sin insats under den kaotiska revolverstriden på stadens gator. Det står dock helt klart att det är Mr. Armstrongs förtjänst att ingen längre behöver leva i skräck för den ökände Cole Oakes, som utgjort ett långvarigt mordiskt gissel, med över tjugo mäns liv på sitt samvete (mexikaner och indianer oräknade). Borgmästaren själv fann det för gott att belöna Armstrong för hans ingripande.

► Full story

SHANNAHAN DÖDADE DILIGENSRÅNARE

Wells Fargos Shotgun Messenger Phillip H. Shannahan sköt igår morse ihjäl dilligersrånaren Drew Ferrimore strax utanför Dodge City.

► Full story

UNG "PRISJÄGARDEBUT"

Thomas Ellington heter en nybliven prisjägare. Denne yngling försökte rädda familjen Hanson undan en mördare, men hann inte i tid. Ellington satte dock ett definitivt stopp för deras mördare med en kula.

► Full story

BRUTALT RÅN AV MILITÄR GULDTRANSPORT

Åtta kavallerister dödades två mil utanför Santa Fé och rånarna undkom med guld för 8.000 dollar. Diligensen passerade bara någon timma efter överfallet och tack vare passagerarnas rådiga ingripande finns gott hopp om att gripa förövarna.

► Full story

THE THREE FINGER STORY

The Three Finger Story - scrutiny of a crippled man (En sargad mans efterhandsgranskning) har som 10-centsroman gjort succé på östkusten. The Western Telegraph har lyckats övertala författaren och journalisten Luke Cavanaugh att låta oss publicera denna berättelse som följetong med start i detta nummer.

► Full story

BOSKAPSTJUVAR BORTSKRÄMDA

Revolvermännen Steve Pinell & Doc River Mountain skrämde igår bort ett 30-tal mexikanska boskapstjuvar.

► Full story

BOOT HILL

Den amerikanska västern är inte alltid en hälsosam plats. Här hittar du dödsrunor över några av de som fått sätta livet till sedan förra numret.

► Full story

THE WESTERN TELEGRAPH

NR 2

ÅRGÅNG 1

LEDARE

Välkommen tillbaka till detta det andra numret av The Western Telegraph. Jag vill tacka alla er som skickat bidrag till tidningen, det gläder mig att vi får in alltfler artikelförfattare. Ett särskilt omnämnande vill jag även här ge den unge journalisten Luke Cavanaugh som haft godheten att låta oss följa den 10-centsroman han skrivit, The Three Finger Story, som följetong här i The Western Telegraph en tid framöver.

För nytilkomna läsare skall jag kanske berätta att The Western Telegraph är en nättidning som tar upp saker som händer i rollspelet Westerns kampanjvärld. För att tidningen skall bli så bra som möjligt, och bäst spegla kampanjvärlden behöver jag din hjälp - berätta vad du och din spelgrupp tar er till och råkar ut för.

Det är inte bara artiklar och notiser som är intressanta, även annonser är av intresse. Startar rollpersonerna en saloon, ranch, detektivbyrå eller liknande så hör av er.

The Western Telegraph är en nättidning som skall komma ut minst en gång i månaden.

Vill du medverka kan du e-posta dina bidrag till mig på telegraph@rollspel.com Jag kan ta emot filer för PC, eller ren text. Jag ser fram emot ett givande samarbete.

Don't be a stranger!

Jonathan Leary

DEN LEGENDARISKE COLE OAKES DÖDAD I REVOLVERSTRID

Klockan 12.02 igår (den 4 juni 1873) var lilla Williamsburg utanför Hempstead i Texas en chockad stad. På mindre än tio sekunder hade sju män mött sitt öde i en revolveruppställning utanför hotellet. En av de döda var legenden Cole Oakes, som sägs ha skjutit tjugo män.

Mot honom i uppställningen stod den unge Sebastian Carradine, som blivit förorättad av Oakes då denne tydligen skall ha skjutit Carradines far. Carradine och hela hans band på sex man blev utrotat så när som på en överlevande, Eric Givens, som lyckades fly under skottlossningen. En av dem hade blivit dödad redan kvällen innan, då denne försökt smyga sig på Oakes.

Oakes baneman var den blott 22-årige Roscoe Armstrong, en revolverman från New Orleans, som var i Williamsburg i sällskap med sin vän Preacher Martin Parker. Vittnen säger att det är osäkert på vems sida Armstrong stod, och att han sköt ihjäl flera av Carradines män, men alla vittnen är överens om att kulan som dödade Oakes kom från Armstrongs Peace-maker. Armstrong själv kommenterar inte händelsen, med sann blygsamhet, som den hjälte han är.

Med Oakes död har staden, countyt och staten Texas befriats från ett långvarigt och

mordiskt gissel, och själva borgmästaren i Williamsburg, James Z Carter belönade hjälten Armstrong och dennes vänner rikligt. De är för evigt välkomna i Williamsburg, som de stadens hjältar de är. Preacher Martin Parker uppdrogs även att bygga en ny kyrka i Williamsburg, och fick pengar till detta av borgmästare Carter.

- *Charlie*

ENSAMMA REVOLVER- MÄN SKRÄMMER BORT MEXIKANSKA BOSKAPS- TJUVAR

Dom två revolvermännen Steve Pinell & Doc River Mountain från Michigan respektive Colorado skrämde igår bort ca 30 mexikanska boskapstjuvar när dom försökte stjäla boskap och ta över Steve Pinnel's föräldrars gård i Santa Fé.

Den hårde Steve som också är duktig smed sökte hjälp av spelaren & revolvermannen Doc River Mountain som genast kom till undsättning. Mexikanerna blev rädda och försökte attackera Steve när han var på saloonen och roade sig med lite whiskey & öl.

Två stora mexikaner hoppade på Steve och slog han till marken men Steve svarade med en flaska i huvudet på en och en riktig pärla på den andre!!

Nästa dag så kom det fem mexikaner till gården och tog Steve tillfånga. När Doc upp-

täckte detta så blev han rasande och bestämde att rädda Steve. Doc begav sig till Mexikanernas högkvarter där han möttes upp av 5 mexikaner men innan dom hann göra någonting så hade Doc dratt sina Colt Cloverleaf och avlossat 5 skott. Doc befriade Steve och dom övriga mexikanerna blev tillfångagna av stadssheriffen.

El Paso 18 juli 1876.

- *Mikael Johanson*

UNG ”PRISJÄGARDEBUT”

Thomas Ellington, ett namn värt att lägga på minnet.

Denne pojkm/man har på sina första 20 år hunnit med en hel del. Nu senast stoppade han en ökad rånördare som var i fart med att plundra en ny familj.

Denna gång han han dock inte riktigt fram i tid till att rädda familjen men han hämnades i alla fall familjen Hansens död.

Det är män som Thomas Ellington som får mig att tro på framtiden för Amerika, och till alla er avskum där ute vill jag bara tipsa om att se upp för denne unge man, han lär inte sky några medel för att stoppa de som gjort någon en oförätt.

- *Bailey*

BRUTALT RÅN AV MILITÄR GULDTRANSPORT

(från *The Santa Fe Interpreter*, av *Vernon Hancock*)

I går eftermiddag dödades åtta kavallerister i ett brutalt bakhåll ca 2 mil norr om Santa Fe. Inga vittnen finns till händelsen, men ett sällskap på väg med dilligens från Trinidad till Santa Fe upptäckte kvarlevorna efter kavalleristerna - troligen inte mer högst en timme efter bakhållet!

Senare uppdagades det att kavalleristerna transporterade guld från Ft Whipple, Arizona, till arméhögkvarteret i Leavenworth, Kansas. Det var fråga om en hemlig transport, vilket var anledningen till att endast åtta kavallerister bevakade guld för över 8000\$.

Undersökningen kring rånet leds av deputy US Marshal Isaiah Packer och sgt Lewis Holden (från Santa Fes eget Ft Marcy). Deputy US Marshal Packer har utfäst en belöning på 1600\$ för upplysningar som leder till att de ännu så länge okända kavallerirånarna grips och förs inför rättsvisan.

De fyra dilligenresenärerna utförde med stort mod en noggrann undersökning av brottsplatsen och tillsammans med dilligenskusken tog de på sig den föga grannliga uppgiften att transportera de döda till Santa Fe för begravning. En av resenärerna, läkarkandidat Elias Bradford Whitney (bankdirektör Seth Whitneys egen brorson!) kunde efter en medicinsk

undersökning konstatera att det varit fråga om rena avrättningar - samtliga kavallerister hade skjutits på nära håll! Övriga resenärer, Jeremiah Winston från New York, Shawn O'Connor från Chicago och Mary-Ann Newton från Rhode Island, finkammade platsen och fann patronhylsor och andra spår som kommer att vara lagens män till ovärderlig hjälp i arbetet med att spåra de samvetslösa förövarna!

P g a den stora belöningen befarade City Marshal Joe Sands att Santa Fe skulle hemsökas av prisjägare och annat avskum, varför två nya vicesheriffer tillfälligt utnämndes: Inga andra än vittnena Jeremiah Winston och Shawn O'Connor, som ju visat prov på stor sinnesnärvaro på platsen för bakhållet!

- *Vernon Hancock*

SHANNAHAN DÖDADE DILIGENSRÅNARE

Phillip H. Shannahan sköt igår morse ihjäl dilligenrånan Drew Ferrimore strax utanför Dodge City. Shannahan som för tillfället är anställd shotgun messenger åt Wells Fargo kommenterade händelsen:

- Killen hade inte rengjort sin mörsare de senaste tio åren så den klickade, samtidigt som min väloljade Navy brann av tre gånger.

Mr. Shannahan kan därmed räkna med litet extra i lönekuvertet nästa månad.

- *Joseph Hillstrom*

BOOT HILL

Bob Thompson är död. Hans kamrater ristade följande på hans gravsten:

Bob Thompson

Born: June 21 1839

Dead: December 12 1860

Bob was a brave man
but he messed with Kelly,
and got a bullet in his belly.

Sam Wade blev kallblodigt mördad på Main Street. Den fege mördaren sköt honom med en hagelböss i ryggen. Wades kamrat Pete Morris meddelade stadssheriffen att mördaren heter Red innan han gav sig av efter sin väns baneman.

Carl Mercer återvände igår till staden, hans döda kropp var fastsurrad vid hans häst. Fäst vid sadelknoppen var ett meddelande från Neal Orcher och Brett Studi:

Detta är Carl Mercer, ett avskum, en hänsynslös mördare som tagit blodspengar för sitt smutsiga hantverk. Vår vän Jordan Beck var hans sista offer. Jordan är nu hämnad, men vi önskar att vi ingripit tidigare. Skicka inga fler prisjägare efter oss, då måste vi döda dem också.

Neal Orcher & Brett Studi

Georgie from Georgia, en ung lovande revolverman som tjänstgjort som vicesheriff knivskars till döds vid ett bråk på saloonen i helgen. Vid hans begravning yttrade stadssheriffen dessa ord om sin kamrat:

*As a gunfighter he wanted to be remembered
by a cowboy he suddenly was
dismembered*

THE WESTERN TELEGRAPH

NR 2

ÅRGÅNG 1

THE THREE FINGER STORY - SCRUTINY OF A CRIPPLED MAN ("EN SARGAD MANS EFTERGRANSKNING")

I närvaron av livet
tills döden skiljer er åt
ska ni få brinna
utan vetskapens ljus

Jag kan skänka er tro
jag kan skänka er hopp
jag kan skänka er kärlek
men aldrig...
kan jag skänka er evig tröst
aldrig...
kan jag ge er ro

KAPITEL ETT

Finns det något vackert i dödandet? Är det estetiskt tilltalande att se en man falla en meter för att sedan bli hängande i en snara, spasmiskt sprattlande medan livet ebbar ut? De sista skälvande sekunderna, från en vital tänkande människa till ett livlöst stycke kött...

Tankarna malde lugnt och metodiskt genom huvudet. På torget utanför fönstret där jag stod pågick just en hängning, bevittnad av en månghövdad skara människor. Jag såg på dem när de stod där, tysta eller lågmält talande med varandra, hur de insöp varje rörelse hos bödeln när han trädde på snaran över det säckbeklädda huvudet. En morsk man höjde näven och skrek något om rättvisa, en äldre kvinna slog ner blicken och gjorde korstecknet. Jag tittade på dem; föraktade dem för

frosseriet, föraktade mig själv för min egen fascination. Hur kan döden vara så attraherande? I en del ansikten kunde jag skönja rädsla, oro och kanske skam, men det mest synbara var ändå spänd förväntan och upphetsning. Ingen föreställning i världen, inte ens den mest begåvade Shakespearupsättning, kunde få människor så gripna och engagerade som de var nu på torget. Smaken av döden, tabun i att döda, väckte känslor vars rötter låg djupt begravda i själva livet, i existensen; att få vara i dess närhet är som att få hålla handen mot porten till himmelen eller helvetet, att få ana det slutgiltiga Okända.

Bödeln öppnade luckan och kroppen föll. Jag höll andan, folkmassan blev stum. Kanske skulle något oförutsett inträffa, som att repet brast, eller att någon kom rusande till undsättning, eller att mannen helt enkelt gjorde sig fri från sin snara och förklarade sig oskyldig? Men ingenting sådant. Han blev hängande, kämpade instinktivt några sekunder och gav sedan upp för gott. Precis som Jesus dog på korset i Golgata för våra synder, dog denne man för sina egna på Plaza Militaire, den 4:e Maj 1873, i Tucson, Arizona.

Jag dröjde mig kvar vid fönstret. Människorna började sakta ta sig bort från torget till sina hem, eller troligare till stadens salooner för att prata om upplevelsen. Tre ungar i tio- tolvårsåldern stannade till framför fönstret och dividerade om

några småmynt efter en vadslagning, en kvinna tittade förfärat på dem och skrek åt dem att försvinna varpå de snabbt rusade iväg. Några minuter senare var torget tomt. Kvar var bara den döde mannen, som skulle få hänga där till skymningen i avskräckande syfte.

Jag arbetade vid tillfället på tidningen Tucson Tribune, och det var min plikt som reporter att bevaka denna makabra tillställning. Hela historien med den hängde mannen var allt annat än munter. Rättegången hade varit en parodi på rättvisa, där ett enda vittnes goda minne fått fälla avgörande. Den avrättade hade anklagats för boskapsstöld, ett allvarligt brott i och för sig, men som sällan straffades med döden ens om bevisningen stod utom alla tvivel. Vad som helt klart spelade en viktig roll i sammanhanget var, att han inte kom från trakten och, framför allt, att han hade tydliga spår av indianblod i sig. Apachernas hårda härjningar den senaste tiden hade skrämt och retat upp Tucsons befolkning, och den unge hängde mannen råkade hamna i vägen för deras vrede. Jag vill inte försvara en boskapsstöld - än mindre försvara de ogudaktiga apacherna - men skolad av en far inom domaryrket kunde jag inte blunda för att lagen hanterades så godtyckligt. Det ska inte få finnas känslor och tyckande inom ett lagssystem, för det är just avsaknaden av det som är dess styrka.

► Fortsättning

THE THREE FINGER STORY - FORTSÄTTNING

Jag gick bort från fönstret och satte mig vid ett skrivbord i rummets mitt. Jag plockade fram anteckningspapper och skrivdon och började skriva ner mina intryck. Det var inte helt lätt, jag blev osäker på vilken linje jag skulle driva; antingen kunde jag beskriva hela rättegången och hängningen som ett hån mot rättvisan, vilket tilltalade mig, eller också kunde jag rida på vågen av indianhat och framställa hängningen som en handling, en gärning, mot en ljusare framtid där Tucsons befolkning äntligen ryter till och säger ifrån. Det sistnämnda var uppenbart mer publikfriande, och i samma anda som det som tidigare skrivits, men samtidigt så fruktansvärt omoraliskt. Det fanns en sorts objektiv sanning i historien, sett med lagens ögon, och frågan var om jag kunde nedlåta mig till att inte använda den?

Jag stakade upp en artikel som jag moraliskt kunde känna mig tillfreds med, utan att störa tidningens policy alltför mycket. Använde mest sakuppgifter, men poängterade samtidigt den bristfälliga bevisföringen med undertonen att allt inte stod rätt till. Jag antydde också betydelsen av att den hängde hade indianblod i sig, att det möjligen kunde haft inverkan på domen.

Jag hade bara arbetat på Tucson Tribune en knapp månad, men hade redan skaffat mig ett visst

anseende. Anledningen till det var mycket enkel: vid ankomsten till Tucson hade jag omedelbart blivit inblandad i ett kidnappingsdrama, där dottern till tidningens ägare råkat i händerna på några hänsynslösa människor. Jag, och en god vän till mig, var två högst bidragande orsaker till att historien fick en någorlunda lycklig upplösning. Och därefter följde en naturlig ström av tacksamhet...

Jag blev långsamt ryckt ur mitt skrivande av en röst. "Luke... Hallå! Lucas, hör du mej?" Jake Cascarino, min vän och följeslagare sedan drygt ett år tillbaka, hade kommit in rummet utan att jag ens märkt något. Han tittade leende på mitt förbluffade ansikte och fortsatte, "Du har intagit mitt kontor märker jag... första parkett till hängningen? Hur var den? Vidrig?" Han grimaserade medan han inväntade svar. Hans lätt solrodnade breda ansikte var väldigt uttrycksfullt och ögonen små och livliga. Jag minns att när jag första gången träffade honom, slogs av att han såg ut som ett snällt troll, vilket också förstärktes av hans pojkkaktiga charm. Men det var en inte helt rättvisande bild av honom.

Jag visste att Cass avskydde och skrämdes av hängningar, mer än vad som kan anses normalt. Vid ett tillfälle under vår långa ritt tillsammans, hade han ingående och detaljerat beskrivit hur han trodde en hängning skulle kännas; under efterföljande natt hade han vaknat med ett ryck

och kippat efter andan. Han hade sagt att det var en ständigt återkommande mara... Någon närmare förklaring fick jag inte, och jag ville inte vara påstridig. Möjligen hade det med hans bakgrund att göra? Jake själv var alltigenom hygglig, men namnet Cascarino hade länge släpats i smutsen av släktingar på fel sida om lagen, och i och med det fanns hotet om för tidig död ständigt närvarande bland hans nära och kära.

Jag log ett snett glädjelogt leende. "Som man kan tänka sej – över på några sekunder."

Cass lät sig inte nöjas. "Sket han inte på sej? Jag vet att dom brukar det... när snaran dras åt kan man liksom inte hålla tillbaks det. Jag hörde om en hängning där alla vittnen började spy – döingen sket så illa att stanken blev outhärdlig – och du vet, när en börjar spy smittar det av sej på andra. Förstå hur det måste sett ut! Ett nerskitet lik omgivet av hulkande, spyende människor..." Han påminde om ett barn som får höra en spökhistoria; det är otrevligt att bli skrämmd och kanske få mardrömmar, men samtidigt så äckelspannande att fortsättningen helt enkelt måste höras.

Jag skakade på huvudet åt hans direkta, alltför målande beskrivning. "Jag vet faktiskt inte... han dog, och så är det med det." Jag ville släppa ämnet. Cass visste redan mycket väl vad jag

► Fortsättning

THE THREE FINGER STORY - FORTSÄTTNING

ansåg om rättegången och hängningen, om hur godtyckligt lagen tolkades här ute i ingemansland överhuvudtaget. Hans numera trötta öron hade hört mina brandtal, min mission att frälsa Västern från barbariet och frambringa ett anständigt och sunt rättssystem. Många kvällar vid lägerelden hade jag förklarat hur jag skulle samla in material, sammanställa och lägga fram det för de styrande i öst och kräva att dessa områden på allvar upp-tas i Förenta Staterna, med alla de förpliktelser det medför, så att de människor som lever här ska ges rätten att ta del av den civiliserade världen... Nåja, jag är en smula mindre naiv idag.

"Var har du hållit hus hela dan?" frågade jag uppriktigt nyfiken.

Cass hade svårt att släppa blicken från fönstret ut mot torget. "Jag har varit och hälsat på Isa... miss Elwood. Jag ville se att hon återhämtat sej ordentligt... Fan, dom håller på och plockar ner honom nu." Han tog ett par steg närmare fönstret. "Tror du bödlar sover gott om nätterna?"

Jag brydde mig inte om hans fråga. "Miss Elwood? Hur var det med henne?" Hon var dottern vi räddat i kidnappningsdramat i samband med vår ankomst till staden – en förtjusande ung dam som dessvärre tagit en besynnerlig skada av händelserna.

Cass var fortfarande något disträ. "Jodå, hon var vid god vigör..." Han fnissade till åt sitt eget ordval. "Hon mår rätt bra, men har inte börjat prata ännu. Mr Elwood bjöd in oss till middag imorgon... inget märkvärdigt, bara en enkel middag." Han lyckades slita sig från fönstret och samla sig. "Han hoppas att stillsam uppvaktning av gäster ska få henne ur chocktillståndet. Vi är välkomna klockan sju. Det innebär att vi får övernatta där... det är väl inga problem?"

"Inte vad jag kan se. Jag tror knappast att McPherson har nåt att invända när jag förklarar att jag blivit inbjuden av Conrad Elwood."

Vi rundade av samtalet. Jag färdigställde det sista på artikeln, lämnade in den på tidningen och gick sedan till hotellrummet på Continental.

***

Det var tidigt på morgonen torsdagen den 5:e Maj. Jag var på väg till redaktionen för att arbeta. Eftersom det var utgivningsdag i morgon stundade en stressig dag med korrektur och sättning; något som en reporter vanligtvis inte befattade sig med, men hos Tucson Tribune, som bara hade fem anställda, utnyttjades alla till det mesta.

Jag passerade torget där hängningen utspelat sig. Liket var numera nedtaget och på väg att begravas på kyrkogården utanför staden, i området som var

avdelat för okända, färgade, självmördare och förbrytare. Jag kastade en snabb blick mot den tomma galgen och skyndade på stegen. Jag var ivrig att få höra vad redaktören, McPherson, hade att säga om artikeln.

En vanlig arbetsdag som denna gick jag klädd i en vit skjorta, svarta lackskor, en ljusgrå kostym av enkelt snitt med ett matchande plommonstop. Under kavajen bar jag ett axelhölster med en Colt Police, en lätt revolver anpassad för just axelhölster. Beväpningen hade en mycket enkel förklaring: Tucson var, trots en blygsam folkmängd på strax över tretusen, den enda staden värd namnet på ett område lika stort som halva Europa. Därför var befolkningen så gott som avskuren från övrig civilisation, och det gjorde staden attraktiv för laglösa. Som barriär mot dessa stod de fem man som arbetade på Tucsons sherifffkontor, vilket gjorde det lätt att räkna ut – att den medborgare som ville värna om sitt liv och sitt hem, gjorde klokt i att lita till sig själv i första hand.

Framme vid tidningen möttes jag som väntat av liv och rörelse. I vanlig ordning var jag sist på plats, och McPherson blängde irriterat på mig under grånade buskiga ögonbryn. Hans lika grå och stora mustasch fångade upp saliven när han fräste, "Mr Cavanaugh". Tonen var undervisande. "Du är inte här på

► Fortsättning

THE THREE FINGER STORY - FORTSÄTTNING

grund av kvalifikationer, det vet vi båda två. Du är här därför att Mr Elwood vill att du ska vara det. Och det är gott nog, men det betyder inte att du kan göra hur du vill! Vi börjar klockan sex och inget annat!”

Från att ha varit uppfylld av förväntan, blev jag lite illa till mods. ”Okej... jag ber om ursäkt.” Jag förstod att det inte var lägligt, men nyfikenheten tog överhanden. ”Vad tyckte du om artikeln?”

McPherson grymtade bara frånvarande medan han återgick till arbetet, så jag försökte bygga upp entusiasm. ”Jag tror på tanken att väcka funderingar hos läsaren, att rättssystemet kanske borde ses över. Jag vill få människor att fråga sej – gjorde vi rätt? Förtjänade mannen verkligen att dö? Jag tror att artikeln på ett ganska bra sätt återspeglar och väcker...”

Jag blev avbruten av McPherson. ”Vi tar med artikeln. Den blev godtagbar efter några mindre ändringar.”

Godtagbar? Ändringar? Jag kände mig förnärad. Med en växande hetta i ansiktet frågade jag, ”Vad menar du?”

McPherson tittade på mig med en provande blick. Han måste ha sett min groende ilska, för något underfundigt och roat blänkte till i hans ögon. ”Du

brinner för det du skriver, det märks på alla vis. Dina ord banar enträget på uppmärksamhet, och dom vill ta med läsaren längs ett förutstakat spår. Det är gott så... men du är alltför upptagen av dej själv i det du skriver. Det passar sej inte i en artikel om en hängning – folk vill ha fakta om vad som hände... detaljer som fångar atmosfären. Inte en ung mans filosoferande om rätt och fel.”

Jag måste erkänna att jag vid tillfället inte tog någon större notis om vad han sa, därtill var jag alltför upprörd. Jag prop-sade på att få veta vilka ändringar som gjorts, men McPherson viftade undan det med en uppmaning att sätta igång med arbetet. Därför kändes det lätt att få säga, ”Förresten, jag måste sluta redan vid femtiden idag. Jag är bjuden hem på middag hos Mr Elwood. Förmodligen kan jag vara tillbaks vid lunch i morgon om allt går som det ska.”

Till min besvikelse nickade han bara förstrött.

Jag tillbringade resten av förmiddagen åt mindre och tråkiga arbetsuppgifter. De tekniska detaljerna vågade de inte anförtro mig ännu, så därför blev det att färdigställa annonser och en del notiser. I samband med lunchen fick jag det något angenämare uppdraget att iordningställa menyn till presentabelt skick för Tucsons franska restaurang. Jag åt ofta där eftersom jag är uppvuxen i ett fransktalande hem i New Orleans, och

REWARD

\$1,600

utbetalas av
Amerikas Förenta Stater
för upplysningar som
leder till gripandet av
KAVALLERIRÅNARNA

för ytterligare upplysningar
vänd er till
ISAIAH PACKER
Federal vicesheriff

det kändes skönt att få använda en borttynande franska emellanåt. Dessutom är ägarens hustru, Mrs Daindernault, en mycket kultiverad och charmerande kvinna som gärna ägnar sig åt konversation. Vad jag fått förstå, som jag också lovat hemlighålla, kommer paret ursprungligen från Quebec i Kanada; men en ”kanadensisk restaurang” klingar helt enkelt inte lika exklusivt och bra som en fransk.

Strax efter klockan fem mötte jag upp med Cass utanför hotellet. Jag slogs omedelbart av hans ord från gårdagen – en enkel middag bara, ingenting märkvärdigt. Han var uppklädd som jag sällan sett honom tidigare: en mörkbrun nyinköpt kostym, svarta välputsade stövlar, en vit skinande kråskjorta och en mörkbrun stetsonhatt. Runt höften bar han ett revolverbälte med sin svarta Colt Army.

► Fortsättning

THE THREE FINGER STORY - FORTSÄTTNING

Ansiktet, som i vanliga fall hölls orakat för att dämpa det snälla intrycket, var nu helt rent och uppspräckt av ett bländvitt leende. Ångor av ett finare rakvatten slog emot mig när han sa, "Då så Luke... Vill du byta om, eller vill du komma som en slusk omgiven av en odör av trycksvärta och rengöringsmedel?"

Jag gav honom en avmått blick. "Det försvinner under ridturen... Hur mycket pengar har du spenderat idag egentligen? Du luktar som en sämre bordell."

Medan vi gick bort till stallet gestikulerade han på sedvanligt vis med inlevelse. "Det är det som är den stora skillnaden mellan oss. Du tror det räcker med att snacka och vara trevlig för att ge ett bra intryck. Jag vet att det inte är så. Det gäller att ge ett helgjutet intryck förstår du – se bra ut så tar dom dej på allvar. Tänk dej det här: du har en bank, och in kommer två snubbar som vill ta ett lån. Den ene förklarar på ett mycket snitsigt sätt att han tänker starta en advokatbyrå i stan och därför behöver pengar. Hans kostym ser några år gammal ut, sliten och glansnött, och han luktar inte så bra heller. Den andre är barsk och rakt på sak, han behöver ett lån för att bygga ett hus. Han är klädd i majorsuniform, mycket strikt och prydligt... Vem ger du ett lån? Ärligt nu?"

Jag förklarade att jag förstod poängen. Cass fortsatte dock sin utläggning medan vi i sakta mak red fram längs Tucsons gator och ut ur staden. Elwoods ranch låg cirka en timmas färd västerut om man färdades lugnt till häst.

Bara några minuter ute ur staden mötte vi en man till häst, vars ord skulle komma att förändra våra liv på ett ganska dramatiskt vis. Han kom ridande i sporrsträck med svetten löddrande från hästen, hans blick var vild och jagad. Vi hejdade honom och lät honom hämta andan. Han var klädd i typiska kofösarkläder – skjorta, väst, stetsonhatt, arbetsbyxor och chaps. Med stirrande klentrogna ögon och en upprörd stämma, avbruten av flämtande andhämtning, sa han, "Mr Elwood är död... Conrad... är skjuten till döds... hittade honom i huset... miss Elwood".

Cass sa blixtrande, "Miss Elwood? Är hon okej?"

Efter en kort paus, för att det skulle sjunka in att han blivit avbruten, "Hon lever... men herregud... hon måste ha sett allting... Jag måste hämta sheriffen, de jävlarna ska inte få komma undan!"

Cass och jag utbytte skrämmande blickar innan vi satte hästarna i galopp mot Elwoods ranch.

- *Luke Cavanaugh*

PRESENTATION AV LUKE CAVANAUGH

The Western Telegraph har fått en ny medarbetare i Luke Cavanaugh. De uppmärksamma vet att han redan i förra numret medverkade med en artikel, då på frilansbasis, men har nu på obestämd framtid blivit utlånad från Tucson Tribune för att presentera en serie berättelser med måttot – "där det händer, när det händer..."

I detta nummer finns första delen av Lukes bok, "The Three Finger Story", som är en våldsam historia från 1870-talets Arizona baserad på händelser ur författarens liv.

Vi vill också passa på att tacka Tucson Tribune, som står som förläggare, för att vi gratis får publicera detta material.

- *Jonathan Clay*